

αὐτῶν δύνανται κατὰ Θεόφραστον νὰ διατηρῶνται ἐπὶ 4 αἰῶνας ἄσηπτα. Κλίμαξ ἐξ ἀγρίου ἀμπέλου τῆς Κύπρου ἔφερεν εἰς τὴν ὁροφὴν. Οἱ διασημότετοι τῶν Καλλιτεχνῶν, ζωγράφοι καὶ ἀγαματοποιοί, ἔσπευσαν νὰ κοσμήσωσι τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος διὰ τῶν ἀριστουργημάτων αὐτῶν. Ἐν τῷ ναῷ ἐκείνῳ ὑπῆρχον ἔργα τοῦ Ἀπελλοῦ, τοῦ Πολυκλείτου, Ροίκου τοῦ Σαμίου καὶ ἄλλων ἡττον μὲν γνωστῶν, ἀλλὰ διασημῶν.

Ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος καὶ οἱ Θεσαυροὶ αὐτοῦ σεβασθέντες ὑπὸ τῶν Περσῶν, πολλάκις διηρπάγησαν ὑπὸ τῶν ἀρπάγων Ῥωμαίων. Ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Γάλλικου οἱ Σκύθαι ἐσύλησαν καὶ ἐπυρπόλησαν τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος τῷ 263 μ. Χ. Τὴν τελείαν τοῦ ναοῦ καταστροφὴν ἐπὶνεγκον οἱ αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου καὶ ἰδίᾳ οἱ εἰκονοκλάσται. Αἰψάνα τοῦ ναοῦ τούτου καὶ δὴ κίονες μετηνέχθησαν εἰς Κωνσταντινὴν, ἔνθα κοσμοῦσι πολλὰ ὀθωμανῶν τεμένη.

Πλειότερα περὶ τοῦ ναοῦ τούτου καὶ τῆς παρούσης καταστάσεως τῶν ἐρείπων τῆς πάλαι ἐνδοξοῦ καὶ περιφανοῦς πόλεως Ἐφέσου δημοσιεύομεν ὅσον οὕτω ἐν ἰδίῳ τεύχει.

Κ. ΝΕΣΤΟΡΙΔΗΣ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΕΛΙΣΣΩΝ

Αἱ μέλισσαι δεικνύουσι καλὸν μνημονικόν. Ἐάν ἡ θέσις πολλῶν κυψελῶν ἀλλαγθῇ διαρκούσης τῆς ἀπουσίας τῶν μελισσῶν, ἑκάστη μέλισσα γινώσκει τὴν ἰδίαν αὐτῆς κυψέλην, καὶ ἐπανέρχεται εἰς αὐτὴν χωρὶς νὰ προσπαθῇ νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἑτέραν. Ἐάν ἐπὶ τινος ἀγροῦ φυῶσι πολλὰ ἀνθή, αἱ μέλισσαι ἐπανέρχονται εἰς αὐτὸν καθολοκληρίαν καὶ ἂν ἡ σπορά τοῦ ἀγροῦ μεταβληθῇ κατ' ἑκάστον ἔτος. Ἐάν μέλισσαι ληφθῶσι ἀπὸ τῆς κυψέλης των εἰς πόλιν ἀπέχουσαν πλέον τοῦ ἐνὸς μιλίου, εὐρίσκουσι τὴν ὁδὸν αὐτῶν καὶ ἐπανέρχονται εἰς αὐτήν. Ἐνίοτε δὲ ὅταν ἔχωσι νὰ προφυλαγθῶσιν ἀπὸ ἐχθρῶν περικλείουσι τόσον τὴν κυψέλην ὥστε καθιστῶσι τὴν εἰσόδον δύσκολον εἰς τοὺς ἐπιδρομεῖς καὶ σώζουσι τὰς κηρίβρας των ἀπὸ βεβαίας βορᾶς ἐντόμων ἐποφθαλμιόντων τὸ προῖόν των κόπων των.

ΚΑΤΑΛΗΛΟΝ ΜΑΘΗΜΑ

Ὅταν ὁ μέγας Ναπολέων ἠθέλησε νὰ διδάξῃ τὰς κυρίας ὅτι πρέπει νὰ φέρωσι στηθόφορκα ἐνδύματα, κατὰ τοῦ ἐπικρατοῦντος τότε συρμού, προσέφυγεν εἰς τὸ ἐξῆς: Πολυάριθμος ὁμήγυρις ἀμφοτέρων τῶν φύλων εἶχε συναχθῇ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ὑποδοχῆς ἐν Λουξεμβούργῳ, ὁ πρῶτος ὑπάτος εἰσῆλθε, καὶ ἀφοῦ ἐχαιρέτισε τοὺς περιεστῶτας διέταξε τοὺς ὑπηρέτας ν' ἀνάψωσι καλὴν πυράν. Ἐπανελάβε μάλιστα τὴν διατάγην δις ἢ τρίς, ἕως οὗ εἰς ἐξ αὐτῶν ἔλαθε τὸ θάρος νὰ παρατήρησῃ ὅτι ἡ θερμάστρα δὲν ἐχώρει πλεονέστερα ξύλα. «Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ,» ἀπῆν-

τησεν ὁ Βοναπάρτης, μὲ ἔντονον μᾶλλον φωνήν, «ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἴδω καλὴν πυράν ἡναμμένην, διότι εἶναι παραπολὺ ψυχρὸς, ἐκτός δὲ τούτου, αἱ κυρίες αὐταὶ εἶναι σχεδὸν γυμναί.»

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΜΝΗΜΗΣ

Ὁ κ. Δελωναὶ ἀνέγνω διατριβὴν εἰς τὴν Ἑταιρίαν τῆς Βιολογίας ἐν Παρισίοις περὶ μνήμης ὑπὸ διαφοροῦς βιολογικὰς καταστάσεις μελετηθείσης. Αἱ κατώτεροι φυλαὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὡς οἱ μαῦροι, οἱ κινέζοι κλ. ἔχουσι περισσότεραν μνήμην τῶν τοῦ ἀνωτέρου πολιτισμοῦ ἀνθρώπων. Αἱ ἀρχαῖαι φυλαὶ αἰτνες δὲν ἐγνώριζον γραφὴν εἶχον θάυμασιαν μνήμην, καὶ εἶχον ἐπὶ αἰῶνα τὴν συνήθειαν νὰ μεταδιδάσκωσι ἀπὸ μιᾶς εἰς τὴν ἑτέραν γενεάν ὕμνους, ἔχοντας ὄγκον ἴσον πρὸς τὴν Ἱερὰν Γραφήν. Ὑποδοχεῖς καὶ καθηγηταὶ τῆς ἀπαγγελίας γινώσκουσιν ὅτι αἱ γυναῖκες ἔχουσι πλείονα μνήμην τῶν ἀνδρῶν. Αἱ γαλλίδες μαθάνουσι ξένην γλῶσσαν ταχύτερον τῶν συζύγων αὐτῶν. Οἱ ἀνῆθοι ἔχουσι πλείοτε μνήμην τῶν ἐφηβῶν. Οἱ παῖδες ἔχουσιν αὐτὴν λίαν ἀνεπτυγμένην, φθάνει δ' εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν κατὰ τὸ 14 καὶ 15 ἔτος, εἰτα δὲ ἐλαττοῦται. Οἱ ἀσθενεῖς καὶ λιμφοαδικῆς κράσεως ἔχουσι πλείοτε μνήμην τῶν ῥωμαλέων. Σπουδασταὶ λαμβάνοντες τὸ βραβεῖον διὰ κρατερὰν μνήμην καὶ ἀπαγγελίαν ἀνήκουσι κυρίως εἰς τὴν πρώτην ἀνω ῥηθείσαν τάξιν. Οἱ παρισίνοι σπουδασταὶ ἔχουσιν ὀλιγωτέραν μνήμην ἐκείνων οἷτινες ἔρχονται ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Γαλλίας. Ἐν τῇ Προτύπῳ Σχολῇ καὶ ἄλλαις σχολαῖς οἱ τὴν ἰσχυρωτέραν μνήμην ἔχοντες μαθηταὶ δὲν εἶναι καὶ οἱ νοημονέστεροι. Ἡ μνήμη ἀναπτύσσεται πλείοτερον παρὰ τοῖς χωρικοῖς ἢ τοῖς ἀστοῖς, καὶ παρὰ τῷ κλήρῳ ἢ παρὰ τοῖς λαϊκοῖς.

Ἡ μνήμη διαμένει ἀνέπαρος ἐν ἀσθενείᾳ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τοῦ ἐγκεφάλου, πολὺ δὲ βλάπτεται ἐν περιπτώσει ἀσθενείας τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, ὅπερ δηλοῖ ὅτι τὸ δεξιὸν μέρος εἶναι πλείοτερον ἢ ἑδρα τῆς δυνάμεως ταύτης ἢ τὸ ἀριστερόν. Ὑπὸ φυσιολογικὴν ἐπόψιν ἡ μνήμη ἐλαττοῦται ἐξ ὑπερβολικῆς τροφῆς, ἐκ φυσικῆς γυμνάσεως καὶ ἐκπαιδεύσεως, αἱ ἀγράμματοι ὅθεν ἔχουσι δυνάμει πλείοτε μνήμην τῶν γινώσκόντων ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν. Ἐνθυμούμεθα πρὸς τούτοις καλλίτερον τὴν πρῶτα ἢ τὴν ἑσπέραν, τὸ θέρος ἢ τὸν χειμῶνα, καὶ ἐν θερμοῖς κλίμασιν ἢ ἐν ψυχροῖς.

ΑΡΑΒΩΝ ΗΘΗ

Ὁ Ἄραψ, ὅταν φθάνῃ εἰς ξένας σπηλᾶς, μεταβαίνει εἰς τὴν πρώτην ἢ κατ' ὁδὸν εὐρίσκει, καὶ εἰσέρχόμενος μετ' ἀπλοῦ χαιρετισμοῦ λέγοντος «Εἰρήνη ἐν μέτῳ ἡμῶν», καθίπτει ἀδιάφορον ἂν ὁ κύριος ἢ ἐντός. Ἐὰν οὗτος ἦναι παρὼν, ἀμέσως ἀέτει

νέα ζύλα εἰς τὴν πυράν καὶ ἀρχεται παρασκευάζων καφέ, πολλάκις προσφέρων τὴν πίπαν του εἰς τὸν ξένον. Ἡ σύζυγος ἢ αἱ σύζυγοι αὐτοῦ, ἀφοῦ ἀπλώσωσι ψιάθας διὰ νὰ καθήσῃ ὁ ξένος ἀποσύρονται εἰς τὸ μέρος τῆς σκηνῆς τὸ προωρισμένον εἰς αὐτάς καὶ παρασκευάζουσι τὸ γεῦμα ἢ δεῖπνον, κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἡμέρας. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ κύριος τῆς σκηνῆς φλυαρεῖ μετὰ τοῦ ξένου του, συνήθως περὶ τῶν ποιμνίων, ἵππων κτλ. διότι ταῦτα ἀποτελοῦσι τὴν συνήθη αὐτῶν ἀσχολίαν. Ὅταν ὁ καφὲς παρασκευασθῇ ὁ κύριος πληροὶ ἐνὸς ἐκάστου τὴν κύαθον, λαμβάνων αὐτὸς τελευταῖος. Ἀμα ὡς ἐτοιμασθῇ τὸ ἀριστον, τὸ ὁποῖον συνήθως συνίσταται ἐξ ἐνὸς μεγάλου ζυλίνου κἀδοῦ ἐκ γάλακτος καμήλου, αἰγὸς ἢ προβάτου, βεβρασμένου σίτου, ζωμοῦ ἐξ ὀσπρίων ἢ ἀναλελυμένου βουτύρου πρὸς ἐμβάπτισιν τοῦ ἀρτοῦ ἐν αὐτῷ, ὁ κύριος χύνει ὕδωρ εἰς τοὺς ξένους του οἷτινες πλύνουσι τὰς δεξιὰς χειρὰς τῶν. Τελειωθείσης τῆς πλύσεως, ἕκαστος ἀρχίζει· ὁ κύριος ἀποσύρεται, μὴ τρώγων μετὰ τῶν ξένων του, ἀλλὰ παροτρύνων αὐτοὺς διὰ τῆς φράσεως «φάγετέ τα ὅλα». Τελειωθέντος τοῦ γεύματος, ὁ κύριος τῆς σκηνῆς πάλιν χύνει ὕδωρ ἐπὶ τῶν χειρῶν τῶν, καὶ ἔπειτα τρώγει αὐτὸς ὅ,τι ἀπομείνῃ.

ΜΑΧΑΙΡΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΟΝΙΑ

Πολλάκις γεγῶμεν μετὰ τοὺς οὐδόλως ποιοῦντας χρῆσιν ἀγροίκους τῶν περόνιων καὶ ὅπως πρὸ 300 ἐτῶν τὰ περόνια δὲν ἦσαν γινώστα διότι μόνον μαχαίριων ἐγένετο χρῆσις δι' ὧν ἐκόπτετο εἰς μικρὰ τεμάχια τὰ κρέας τὸ ὁποῖον διὰ τῶν χειρῶν ἐφέρετο εἰς τὸ στόμα. Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἰαπωνίας, ἐνεστώτως, τὰ ποτήρια δι' ὧν πίνει τις, τὰ κοχλιάρια καὶ τὰ περόνια εἰσὶ σπάνια καὶ εἰς πολλὰ πανδοχεῖα ἐν πολλαῖς χώραις, ἰδίως τῆς Γαλλίας, μαχαίραι οὐδόλως τίθενται ἐπὶ τῆς τραπέζης διότι ὑποτίθεται ὅτι ἕκαστος ἔχει ἰδίαν αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδεὶς θέλει πλέον νὰ τρώγῃ χωρὶς περόνιον, οἱ ξενοδόχοι εἰσὶν ὑπόχρεοι νὰ παρέχωσι ταῦτα ὁμοῦ μετὰ πινακίων καὶ κοχλιαρίων.

Οὐδεὶς τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας εἶχε περόνια μέχρι τῆς βασιλείας Ἐρρίκου τοῦ Η'. πάντες ἀνωτέρας καὶ κατωτέρας περιοπῆς, μετεχειρίζοντο τοὺς δακτύλους των. Ἐντεῦθεν ὑπῆρχεν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς αὐλῆς πρόσωπον ἔχον τὸ καθήκον, μετ' ἄλλων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ, νὰ παρίσταται εἰς τὰ συμπόσια μετὰ λεκάνας, ὕδωρ καὶ μάκτρα· τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἐπέζησεν καὶ ἀφοῦ τὰ περόνια ἦλθον εἰς ἐνέργειαν. Κατὰ τὴν ἱστορίαν, ὅταν Ἰάκωβος ὁ Α' εἶχε ποτὲ εἰς γεῦμα τὸν πρέσβυν τῆς Ἰαπωνίας, ὀλίγον μετὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ ἀνάβασιν, καὶ αὐτῶν μεγαλειότητες ἐπλύνον τὰς χεῖρας μετ' ὕδωρ ἐκ τοῦ αὐτοῦ θρεβάριοντος, ἀλλὰ τὰ μάκτρα ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τὸν βασιλέα ὑπὸ τοῦ λόρδου Νουαμβράκος, καὶ εἰς τὴν βασίλισσαν ὑπὸ τοῦ λόρδου Ναυάρ-

χου». Τὸ πρῶτον βασιλικὸν πρόσωπον ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ ὁποῖον ἔλαβε περόνιον ἦτον ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ' ἀλλὰ καίτοι διάφορα ἐδωρήθησαν εἰς αὐτὴν εἶναι ἀμφίβολον ἐὰν μετεχειρίσθῃ αὐτὰ ἐν συνήθεσι περιστάσεσιν. Περόνια μόνον μετεχειρίζοντο αἱ ἀνώτεραι τάξεις κατὰ τὰ μέσα τοῦ 17ου αἰῶνος. Περὶ τοὺς χρόνους τῆς ἐπαναστάσεως, 1688, ὀλίγοι ἄγγλοι εὐγενεῖς δὲν εἶχον πλείοντερά τῶν 12 ἀργυρῶν περόνιων, καὶ ὀλίγα σιδηρὰ ἢ χαλύβδινα. Ἐπὶ τέλους, πρὸς γενικὴν χρῆσιν, περόνια ἐκ χάλυβος ἐγένοντο ἀντικείμενον χειροτεχνίας ἐν Σχέφειλδ. Μέχρι τῆς 18ης ἐκατονταετηρίδος περόνια τῆς τραπέζης ἴσως δὲ καὶ μαχαίρια ἦσαν τόσο ὀλίγα εἰς τὰ πανδοχεῖα τῆς ἐξοχῆς ἐν Σκωτίᾳ, ὥστε ἦτο συνήθεια εἰς τοὺς περιηγουμένους εὐγενεῖς νὰ φέρωσι μεθ' ἐαυτῶν μαχαίρια καὶ τὰ περόνια ἐν κιβωτίοις.

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΑΦΓΑΝΩΝ

Ἐκ τῶν φοβερῶν καταστροφῶν τὰς ὁποίας ὑπέστηστησαν οἱ Ἀγγλοι ἐν Ἀφγανιστάν, δύναται τις νὰ ὀρίσῃ τὸν χαρακτῆρα τῶν Ἀφγανῶν διὰ μιᾶς λέξεως, π ρ ο ὀ τ ι κ ὅ ν. Ἐν ἔτει 1841 καὶ 1842, οἱ Ἀγγλοι εἶχον εὐρεῖαν εὐκαιρίαν νὰ ἐξοικειωθῶσι πρὸς τὴν φύσιν τῶν ἡμιβαρβάρων ἐκείνων φυλῶν. Ὁ Ἀφγανὸς ἔχει ἐξωτερικὸν δεικνύον ἀφέλειαν καὶ φιλοξενίαν διὰ τούτου δὲ καὶ ὁ μᾶλλον ὀξυδερκὴς ξένος ἀπατάται. Κατὰ τὴν μορφήν οἱ Ἀφγανοὶ ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς Ἰουδαίους καὶ Γύφτους. Πρὸς τοὺς ξένους οἱ Ἀφγανοὶ τηροῦσιν ἀγέρωχον συμπεριφορὰν, καίτοι πρὸς τὰ μέλη τῆς ἰδίας αὐτῶν φυλῆς εἰσὶ κοινωνικοί. Αἱ πολυάριθμοι αὐτῶν φυλαὶ, καίτοι ἀδιακώπως πολεμοῦσαι πρὸς ἀλλήλας, εἰσὶ πάντοτε ἐτοιμοὶ νὰ ἐνωθῶσιν εἰς ἀντίστασιν κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ. Δὲν ὑπάρχει ὅμως καὶ ὁμοιόμορφος τύπος χαρακτῆρος μεταξὺ τῶν 4,000,000 κατοίκων τοῦ Ἀφγανιστάν. Μεγά μέρος τῶν φυλῶν καὶ τῶν πολιτῶν τῆς πρωτεύουσός τοῦ Ἀφγανιστάν, δὲν ἀναγνωρίζονται παρὰ τῶν πραγματικῶν Ἀφγανῶν ὡς ἀδελφοὶ αὐτῶν. Αἱ κορυφαῖαι φυλαὶ τῶν ἀληθῶν Ἀφγανῶν εἰσὶ: οἱ Δουρράνης ἐκ τούτων κατάγονται οἱ ἡγεμόνες καὶ ἡ ἀνωτάτη τάξις· οἱ Γκιλζαῖ, οἱ ἰσχυρώτεροι ἢ ἀνδρειότεροι ὀλοκλήρου τῆς φυλῆς, οἵτινες κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα εἶχον τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν ἐν τῇ χώρᾳ, καὶ οἵτινες εἰσὶν οἱ πικρότερον πάντων κατὰ τῶν ξένων διακείμενοι, καὶ οἱ ταραξίαι Γιουζουζαῖ. Τὸ μὴ Ἀφγανικὸν στοιχεῖον τῶν κατοίκων ἀποτελεῖται ἐκ τῶν Πάθων τῶν Ταγίας ἢ Παοσιδαν, τῶν ἀρχικῶν κατοίκων τῆς χώρας, οἵτινες, καίτοι πανταχοῦ μεμιγμένοι μετὰ τῶν Ἀφγανῶν, καὶ φέροντες τὸ αὐτὸ ἔνδυμα καὶ ἔχοντες τὰ αὐτὰ ἥθη ἀμέσως διακρίνονται ἐκ τῆς Περσικῆς αὐτῶν διαλέκτου, ἐκ τῆς λευκῆς αὐτῶν χροῖας, καὶ ἐκ τῆς μᾶλλον ἡσύχου καὶ ἡττοῦ φιλοταράχου διαθέσεως. Οἱ Καζίλμπαση, οἵτινες ἔχουσι καταπληκτικὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν περσικὴν ἀριστο-